THRILLEROVÁ SENZACE, KTERÁ SI PODMANILA SVĚT

„Bezkonkurenčně nejlepší thriller posledních let."
ABC

ČERNÁ VLČICE

JUAN GÓMEZ-JURADO

ČERNÁ VLČICE

ČERNÁ VLČICE

JUAN GÓMEZ-JURADO

přeložil Jiří Pešek

VENDETA

© Juan Gómez-Jurado 2019
represented by Antonia Kerrigan Literary Agency

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jiří Pešek, 2026
Cover © Fran Ferriz, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8610-7

Pro Babs,
protože ji miluju

Pro Artura, Javiho a Rodriga,
za cokoliv

PROPAST

Antonie Scottová nikdy nestála před tak těžkým rozhodnutím.

Pro jiné lidi by dilema, jemuž čelí, bylo možná nicotné.

Ne však pro Antonii. Dalo by se říct, že její mysl je schopná pracovat na mnoha úrovních v budoucnosti, ale Antoniina hlava není jako křišťálová koule. Dalo by se říct, že je schopná vizualizovat před sebou desítky jednotek informací najednou, jenže Antoniina mysl nefunguje jako v těch filmech, kde se přes tvář hlavního hrdiny promítá spousta písmen, zatímco přemýšlí.

Mysl Antonie Scottové je spíš jako džungle, džungle plná opic, které v plné rychlosti skáčou z liány na liánu s rukama plnýma věcí. Spousta opic a spousta věcí, které se křižují ve vzduchu a cení na sebe tesáky.

Dnes opice nesou strašné věci a Antonie cítí strach.

Antonie na takový pocit není vůbec zvyklá. Koneckonců, Antonie už se ocitla v situacích, jako jsou:

– Noční honička na motorových člunech v průlivu.
– Tunel plný výbušnin, ve kterém únoskyně mířila na hlavu obzvláště cenného rukojmího.
– To, co se stalo ve Valencii.

V případě motorových člunů ji zachránila její prohnanost (nechala ty vpředu havarovat) a v tunelu zase její znalosti (anglických názvů ptáků). O tom, jak se dostala živá (jako jediná) z valencijského masakru, se neví. Odmítá o tom mluvit. Ale dostala se ven. A strach necítila.

Ne, Antonie se nebojí téměř ničeho, kromě sebe samé. Možná života. Ostatně, jejím koníčkem je každý den tři minuty přemýšlet o tom, jak se zabít.

Jsou to její tři minuty.

Jsou posvátné.

Jsou tím, co ji udržuje při smyslech.

Ta chvíle právě nastala. Jenže místo toho, aby se ponořila do klidu svého rituálu, sedí Antonie před šachovnicí. Figurky jsou bílé a červené, v anglickém stylu. Antoniin střelec má na dosah šachmat.

Červení jsou na tahu a vyhrávají.

Jednoduché rozhodnutí.

Ne však pro Antonii.

Protože na druhé straně šachovnice sedí Jorge a upřeně ji pozoruje, oči soustředěně přimhouřené. Přes ty zelené půlměsíce lze tušit veškerý vzdor a zlobu, které se jen vejdou do metru a deseti centimetrů.

„Tak už hraj, mami," řekne Jorge a lehce ji pod mramorovým stolem kopne. „Nudím se."

Lže. Antonie možná neví, co má dělat. Ale pozná lež.

Jorge netrpělivě čeká, jestli pohne střelcem a porazí ho, aby mohl spustit své vzteklé číslo kvůli prohře.

Nebo naopak, jestli Antonie pohne jinou figurkou, aby mohl předvést záchvat vzteku kvůli tomu, že ho nechala vyhrát.

Z ochromení ji vytrhne přerušení. Na telefonu na stole se objeví narudlá tvář. Příliš zrzavá a příliš baskická. Vibrace přístroje rozhází figurky po šachovnici.

Jon ví, že je právě s Jorgem. Je to její třetí návštěva od té doby, co soudce rozhodl dát jí druhou šanci, navzdory názoru dědečka toho chlapce. Je tedy v podstatě ve zkušební době. Jon by nevolal, kdyby to nebylo důležité.

Antonie se omluví lehkým pokrčením ramen a vstane, aby přijala hovor. Otočí se zády k frustrovanému synovi a sociální pracovnici, která si s kamennou tváří neustále zapisuje poznámky v rohu místnosti.

Ačkoliv se jí nelíbí utíkat pod falešnou záminkou, Antonie se již rozhodla, že to je hra, kterou nemůže vyhrát.

A to se jí nelíbí ještě víc.

PRVNÍ ČÁST
ANTONIE

S vlkem se člověk může spřátelit,
může ho i zkrotit,
ale nikdy ho nelze skutečně ochočit.

Tanec s draky, George R. R. Martin
překlad Dominika Křesťanová

1

TĚLO

Jon Gutiérrez nemá rád mrtvoly v řece Manzanares.

A není to otázka estetična. Tahle mrtvola je opravdu odpudivá (vypadá, že už je ve vodě nějakou dobu), má voskovitou kůži pokrytou fialovými skvrnami a ruce téměř oddělené od zápěstí. Ale v takových případech si člověk nevybírá.

Noc je obzvláště temná a pouliční lampy, které osvětlují svět živých, šest metrů nad nimi, jen prohlubují stíny. Vítr vyluzuje z rákosí podivné šelesty a těch osmdesát centimetrů vody je docela chladných. Ale není divu, jsme v řece Manzanares, je jedenáct večer a únor už pode dveřmi prostrkuje svou šedivou tlapu.

Nic z toho Jonovi na mrtvolách z Manzanaresu nevadí, protože je zvyklý na ledovou vodu (pochází z Bilbaa), šepoty ve tmě (je gay) i mrtvá těla (je policejní inspektor).

Co Jona Gutiérreze na mrtvolách z Manzanaresu opravdu štve, je to, že je musí vytahovat vlastníma rukama.

Já jsem ale idiot, pomyslí si Jon. *Tohle je přece práce pro nováčky. Jenže tihle tři hubeňouři z Madridu by se odtamtud nedostali ani sami.*

Ne že by byl Jon tlustý. Ale když je dobrou polovinu života největším chlapem v místnosti, vytvoří si určité návyky, ať chce, nebo ne. Má zlozvyk pomáhat. Což se stává nutností, když vidíte tři nováčky čerstvě vylezlé z akademie, jak se plácají v rákosí a snaží se vytáhnout tělo. A místo toho se skoro sami utopí.

Jon si tedy obleče bílý ochranný oblek, nazuje holínky a vrhne se do vody s hlasitým *zkurvení-zelenáči-že-já-se-na-to-nevyseru*, které nováčkům zbarví tváře do ruda, jako by právě dostali facku.

Inspektor Gutiérrez se přiblíží dlouhými kroky, rozrazí vodu i zelenáče a dostane se k ostrůvku porostlému vegetací, kde uvázla mrtvola. Tělo se zamotalo do kořenů a je ponořené v proudu. Vyčnívá jen vybledlá tvář a jedna paže. Oběť zmítají vlny řeky, jako by se snažila plavat a uniknout nevyhnutelnému osudu.

Jon se v duchu pokřižuje a ponoří ruce pod mrtvolu. Je měkká na dotek a podkožní tuk se převaluje jako balónek naplněný zubní pastou. Inspektor zatáhne. Ze všech sil *harri-jasotzaile*, baskického zvedače kamenů. Když má dobrý den, zvládne i tři sta kilo. Zapře se nohama.

Teď ti zelenáči konečně poznají, zač je toho loket.

Jeho mohutné paže se napnou a ve stejný okamžik se stanou dvě věci.

Za druhé, tělo se nepohne ani o centimetr.

Za prvé, písčité dno řeky pohltí inspektorovu pravou nohu, a ten tak přistane zadkem uprostřed proudu.

Jon není žádný uplakánek, co si stěžuje jen tak pro zábavu. Ale smích policejních nováčků nepřehluší ani zurčení proudu, ani šumění větru v rákosí, ani jeho vlastní nadávky. Jon, s vodou po ramena a pošramocenou hrdostí, si tedy dopřeje

chvilku tak lidského projevu, jako je sebelítost a svalování viny za vlastní neštěstí na druhé.

Kde do prdele jsi, Antonie?

2

KABEL

„Takhle ji ven nedostanete, inspektore," ozve se mu u ucha ženský hlas.

Jon se chytne předloktí doktorky Aguadové, která mu pomáhá vstát. Z rukou soudních lékařů má hrůzu, ale se zadkem zabořeným v písku se chytnete všeho, co vám podají.

„Myslel jsem, že mrtvoly plavou. Ale tahle je očividně odhodlaná zůstat na dně."

Aguadová se usměje. Je jí asi čtyřicet. Má dlouhé řasy, vybledlý make-up, piercing v nose a v očích jí hraje šibalská vláčnost. Teď ještě s jiskrou radosti. Zlé jazyky tvrdí, že si našla novou přítelkyni.

„Lidské tělo tvoří z více než šedesáti procent voda. Voda neplave, takže tělo nejprve klesne ke dnu. Za vhodných teplotních podmínek ho bakterie začnou rozkládat během několika hodin. Teď jsme na čtyřech stupních a voda má asi šest, takže… mluvíme spíš o dnech. Plyny naplní žaludek a střeva a pak bum. Zase nahoru."

Aguadová si klekne, jednou rukou přidrží tělo, druhou sáhne pod něj a začne ho prohmatávat.

„Chcete, abych vám pomohl, doktorko?“

„Není třeba. Jen musím zjistit, co ji drží.“

Jon se podívá na beztvarou, nafouklou hmotu. Plave tváří dolů, napůl ponořená, nahá. Vlasy má nakrátko ostříhané a jejich barva je neurčitá. Jon si klade otázku, jak sakra poznala, že to byla žena.

„Jak jste sakra poznala, že to byla žena?“

„Z mnoha důvodů, inspektore,“ odpoví Aguadová. „Třeba podle úhlu klíční kosti, podle absence týlního hrbolu a protože, i když to nevidíte, právě teď pod vodou držím něco, co je s jistotou levé prso oběti.“

Soudní lékařka vstane a podá mu baterku. Malou, ale silnou. Jon jí pomáhá s orientací, zatímco Aguadová vytahuje z nepromokavé tašky, kterou má zavěšenou na krku, zaoblené nůžky. Znovu se skloní a chvíli zápasí s tím, co je pod mrtvolou. Najednou se tělo prudkým pohybem uvolní a zcela se vynoří na hladinu.

„Vrah jí přivázal ke stehnu kabel,“ ukazuje Aguadová na tenkou, vtlačenou rýhu na zadní straně nohy. „Nejspíš s nějakým závažím. Pomozte mi ji otočit.“

Tělo teď nic neváží a otočit ho je stejně snadné jako otočit stránku v knize, tu poslední. Oči zmizely, sežraly je ryby. Tvář vypadá jako maska, která chtěla jít na maškarní, ale našla smrt.

Než přišel do Madridu, v dobách, kdy ještě brázdil špinavé ulice milovaného Bilbaa, si Jon myslel, že je tvrdší. Ve čtvrti Otxarkoaga byl neustále obklopen třeskem rozbíjeného skla a doupaty mladých existencí, které se dřív či později zkazí. Tam, když viděl mrtvého, necítil Jon ani záchvěv zoufalství, ani nutkání zatnout zuby, a už vůbec ne potřebu klást si otázky typu: co se ti stalo, kdo ti to udělal.

Tam se cítil jako úředník.

Tady cítí zodpovědnost.
Zatracená Antonie.

Jon táhne tělo pod rameny, proplete se rákosím a vynese ho na suchou zem ostrůvku.

„Příčina smrti zatím neznámá," zahlásí Aguadová, víceméně sama pro sebe. Na chvíli se zarazí, jako by něco zaslechla. „Moc vysoká hladina *adipocire*. Minimálně týden pod vodou, možná i déle."

„Srozumitelně, doktorko!"

Patoložka ukáže na boule a zduřeliny pod namodralou kůží. Žaludek, beztvarý a nafouklý, visí nad stydkou kostí tak, že zakrývá ochlupení.

„*Adipocire* vzniká, když je mrtvé tělo ponořené ve vodě. Mikroorganismy zkrátka mění podkožní tuk na mýdlo. Srozumitelnější? Víc vám řeknu zítra, teď se musím pustit do práce, než kontakt se vzduchem ohrozí veškeré důkazy, inspektore," řekne Aguadová a ukáže na břeh.

Jon pozná, když ho odněkud vyhazují. Dá znamení a policejní zelenáči se přiblíží k ostrůvku s nosítky a velkými plastovými fóliemi. Tělo je příliš rozložené, než aby se vešlo do běžného vaku. Inspektor jim nechává – teď už ano, teď už to zvládnou – špinavou práci. Velkými kroky se vrátí k zídce, která ohraničuje řeku.

V této oblasti nejsou žádné schody ani obvyklý způsob, jak se dostat nahoru, ale policisté zde nainstalovali provazové žebříky, po kterých Jon vytáhne svých sto deset kilo zpět na úroveň ulice.

Ta je prázdná, až na muže opřeného o policejní auto. Je snědý, má výrazné kouty, jemně zastřižený knírek a oči jako panenka, které vypadají spíše jako namalované než skutečné. Krátký kabát velbloudí barvy. Drahý.

„Zdá se, že se ochladilo," prohodí Mentor a z úst mu vyjde pára.

Jonova pošlapaná pýcha se trochu zahojí. Nic neléčí vlastní potupu lépe než pohled na jiného člověka, jemuž hrozí potupa ještě větší. Mentor kouří elektronickou cigaretu.

„Co to je?“ zeptá se Jon a ukáže na přístroj.

Mentor si vloží náustek mezi rty – tenké, téměř neviditelné – a znovu potáhne a vydechne. Vítr přivane k Jonovi obláček kouře s vůní mandarinky.

„Už jsem byl na třech krabičkách denně. Minulý týden jsem si zapálil cigaretu ve sprše. Tak jsem si řekl, proč to nezkusit.“

„A funguje to?“

„Co asi tak chcete slyšet? Cpu do sebe dvakrát tolik nikotinu než dřív a mám třikrát větší chuť kouřit. Co Aguadová, už vám něco řekla?“

„Jen že oběť je žena. Zavražděná. Týden ve vodě, možná víc. A že ji mám nechat na pokoji.“

„No, obvykle nebývá tak výřečná. Nevšiml jste si, že je poslední dobou nějak veselejší?“

„Myslím, že si našla holku,“ odtuší Jon (to on je těmi zlými jazyky).

Inspektor si začne svlékat ochranný oblek, ale odmítne deku, kterou mu Mentor nabídne.

„Doufám, že jste se nenamočil, inspektore. Tato část řeky není zrovna zdraví prospěšná.“

„Cože? A proč?“

Mentor počká, až si inspektor oblékne kabát a obuje boty, a doprovodí ho ke břehu.

„V roce 1970 prasklo potrubí v tajném výzkumném centru nedaleko odtud. Ukázalo se, že Caudillo byl odhodlán za každou cenu získat atomovou bombu a nechal několik vědců provádět pokusy s plutoniem. Veřejnost se to dozvěděla až v roce 1994, ale více než sto litrů radioaktivního materiálu se dostalo do Manzanaresu támhle tím odtokem.“ — Mentor máchne rukou do tmy. — „Pár stovek případů rakoviny tu a tam, nic vážného. Ale není to místo, kde bych se koupal.“

Jon nereaguje. Samozřejmě cítí, jak ho svědí kůže po celém těle a jak mu začínají vypadávat zrzavé vousy. Ale ústa neotevře. Aby mu ještě náhodou nevypadly zuby.

Mentor se zamračeně podívá na hodinky.

„Kde je Scottová?"

„Volal jsem jí před více než třemi hodinami," odpoví Jon, když se ujistí, že se otrava radiací ještě neprojevila.

„Vlastně není až tak nezbytné, aby tu byla… Jen jsme kvůli ní uprostřed noci odvolali příslušné úřady a zmobilizovali jednotku Červená královna."

„To není fér," protestuje Jon energicky. „Mohla přece…"

Jeho vehemence je jen divadlem navenek. Uvnitř za oponou v Jonovi hlodají pochybnosti.

Uplynulo sedm měsíců od chvíle, kdy Antonie a Jon zachránili Carlu Ortizovou. Případ obletěl celý svět, a to jak kvůli záhadnému zmizení dědičky, tak kvůli tomu, co se poté stalo mezi ní a jejím otcem. O Antonii Scottové a projektu Červené královny se v médiích neobjevila ani zmínka. A o Jonovi jen málo. Když vylezl z kanalizace spolu s Carlou, snažil se chránit si tvář před blesky fotografů. Rozmazaná fotka, květinka bez vůně.

V projektu Červená královna nejsou žádné odměny, jen anonymita. Život beze jména, plný iluzí. Už to samo o sobě mělo svou cenu.

Nenáviděný Bruno Lejarreta, který se v Madridu chtěl proslavit na úkor skandálu, narazil na problém. O inspektorovi Gutiérrezovi se už nemohlo mluvit. Když tě nepustí ani na obrazovku Trece TV, je čas pádit zase zpátky domů s ocasem mezi nohama. *Jakápak škoda*, pomyslel si Jon, když se to dozvěděl. A otevřel si další pivo.

Ranní bulvární žumpa se v případu Ortizové ještě několik dní rýpala. Tělo jednoho z únosců bylo nalezeno, ale druhé bylo údajně stále pod troskami tunelu Goya Bis. Lidé se ptali

na jeho totožnost. Tohle. A tamto. A taky támhleto. Všeználci a uživatelé twitteru plácali o tématu, o němž neměli ani ponětí, aby vzápětí přešli k jinému, o němž rovněž neměli ani páru. Život šel dál, stejně jako věci, které nemají moc smysl.

Svět obrátil list. Antonie ne.

Antonie Scottová list *nikdy* neobrací.

„Mohla by to být ona…," uzavře Jon a ukáže na mrtvé tělo ležící na plastové fólii uprostřed ostrůvku. Nováčci rozmístili šest výkonných halogenových reflektorů, jejichž oranžové podstavce jsou zapíchnuté do země mezi vegetací. Temná intimita smrti se proměnila v deformovanou lekci anatomie.

Mentor znechuceně zavrtí hlavou.

„Je to jen další neidentifikovaná mrtvola. Šestá, pokud si dobře pamatuju. Další, která bude označena jako oběť špatného tripu nebo nějakého násilníka. To není naše práce. Jen ztrácíme čas."

Antonie ji nepřestala hledat. Chytala se každičkého stébla trávy. Analyzovala jakýkoliv náznak informace. Trvala na tom, aby prošetřili každou neidentifikovanou mrtvolu, která se objeví v Madridu nebo okolí. Ale i přes všechen čas a prostředky, které tomu věnovala, žena dříve známá jako Sandra Fajardo se stále neobjevila.

Antonie odmítla přijmout další případy, dokud se Sandra znovu neobjeví. A to je vážný problém. I přes velkou volnost a neoficiální respekt, kterou jim poskytl případ Ortizové, od oné chvíle uplynulo už sedm měsíců.

Problémem neoficiálně vyjádřeného respektu je mimo jiné to, že je stejně nestálý jako paměť politiků. A jsou to právě oni, kdo Mentorem smýkají po šachovnici.

„Nebyly přece žádné další případy," pronese Jon.

„A co vy o tom sakra víte, inspektore?" odsekne Mentor, který má kvůli nedostatku energie, chladu a absťáku *umore txarra*, náladu pod psa.

Ani jeden z těch jeho lehkých a prázdných úsměvů. „Co vy asi tak víte o rozkazech shora, které jsem musel zarazit. Nebo o temných výhrůžkách, se kterými nám mohla pomoct."

Jon si prohrábne vlasy – vlnité, téměř zrzavé, jak jsme již zmínili – a zhluboka se nadechne. Naplnit ten obrovský hrudník trvá několik vteřin a vyžaduje to spoustu litrů kyslíku. To je přesně to, co potřebuje, aby se uklidnil a nevrazil svému šéfovi facku, která by ho poslala ke dnu řeky.

„Promluvím s ní. Ale…"

Jon se zastaví uprostřed věty. Mentor se k němu otočí, překvapený, a sleduje směr jeho pohledu do středu řeky Manzanares. Po proudu pluje světlo. Je přízračné, jako by duchové svítili fosforeskující růžovou barvou. Světlo se vzdaluje od ostrůvku a drží se u břehu na protější straně. Následuje ho další, plující více ke středu. A další lze vytušit dál proti proudu.

Asi padesát metrů od nich se ze zídky, která chrání řeku o kousek výše, chystá slétnout čtvrté světlo, které také za okamžik s tlumeným plesknutím dopadne na hladinu.

„Scottová," zamumlá Mentor. Je rozzlobenější než kdy předtím. Obrátí se k Jonovi a jeho pohled říká: „Okamžitě jděte za ní a přiveďte ji k rozumu."

Jonova ruka zaťatá v pěst naopak křičí: „Jak rád bych ti jednu natáhl." Ale protože ji má schovanou v kapse kabátu, jeho vzkaz není patrný. Inspektoru Gutiérrezovi nezbývá než poslechnout a vydat se za Antonií Scottovou.

3

MOST

Jon Gutiérrez tedy vchází na Arganzuelský most (v madridské čtvrti Carabanchel) v dost mrzuté náladě. Kvůli hanbě z pádu, kvůli pozdním nočním hodinám, kvůli hladu a protože Antonie je pro něj stále zatraceně nepochopitelná.

Sledoval její stopy proti proudu řeky, až ji konečně v dálce zahlédl. Malá postava, která každých pár kroků hodila do vody jedno z těch světýlek, na chvíli se zastavila a pak pokračovala v cestě.

Jon postupně zkracoval vzdálenost mezi nimi a ve své obrovské zrzavé hlavě přemýšlel, jak s celou situací naložit. Antonie Scottová není zrovna rozumná osoba. Argumenty jí kloužou po hlavě jako voda po kachním peří. A tím spíš, když jde o muže, který jejího manžela uvedl do kómatu. Muže, který podle Antonie tahal za nitky v případě Sandry Fajardo. Nebo jí tak alespoň budeme říkat dál.

Tajemný, nepolapitelný, mytický pan White.

Mentor nechtěl o Antoniině pátrání po Whiteovi ani slyšet. Jon si zpočátku myslel, že Mentor v jeho existenci nevěří,

že si myslí, že White je jen legenda. Nebo ještě hůř, že jde o Antoniinu posedlost, která nakonec dostala jméno. Ale veškerý prostor, který jí Mentor během těch sedmi měsíců věnoval, dokazoval něco jiného.

A pak tu byla ona šeptanda. Vystrašené pohledy. A tajemné varovné sdělení, které mu před několika dny předala Aguadová. Tichým hlasem, spěšně, uprostřed chodby.

„Bylo by lepší to nechat být."

Aguadová se vypařila, než se Jon stačil na cokoliv zeptat, a zanechala ho rozladěného jako krůtu na Štědrý večer. Ani jeho další pokusy zjistit, co tím myslela, nepřinesly žádný výsledek.

Navzdory všemu si Jon své pochybnosti nechal pro sebe a nechal Antonii jednat.

Teď ale čas vypršel.

Jon vchází na Arganzuelský most, kde noc neexistuje. Obrovská konstrukce, ultrakovová, ultramoderní a ultradrahá, má tvar kroužkové vazby. Je plná výkonných reflektorů, které odrážejí kovové odlesky z vnitřku a vytvářejí téměř dokonalý odraz na hladině vody. Jon nikdy nebyl milovníkem současné architektury. Úplně mu stačí, když se pod ním most nepropadne – ne že by byl tlustý. Ale oceňuje množství světla, které by stačilo na operaci srdce. Spolu se zvukem jeho kroků na dřevěné podlaze ohlásí jeho příchod.

Snad už přestaneš utíkat, holka jedna.

Antonie Scottová dřepí uprostřed mostu. Je jí něco přes třicet. Má na sobě kabát a černé kalhoty. Bílé sportovní tenisky. Vedle ní na zemi leží zelená igelitka, jakou obvykle dostanete v čínských obchodech, aniž by si za ni účtovali povinných pět centů.

Jon se blíží a jeho rozzlobené kroky se ozývají na dřevěném povrchu o něco hlasitěji, než by bylo vhodné.

Antonie zvedne prst, jenž mu má naznačit: *neruš mě, to je nevychovanost!*, a zastaví svého kolegu pár metrů před sebou.

„Mohlas mi říct, že už jsi tady," řekne Jon. „Nebo mi alespoň poslat…"

V tu chvíli mu zavibruje kapsa. Právě dostal zprávu na whatsappu od Antonie. Od té doby, co objevila *stickers*, více než polovina jejich komunikace probíhá pomocí těchto oříznutých obrázků. Půlku z nich pak tvoří pejsci s legračními obličeji. Jon si klade otázku, jakou informaci s sebou nese *sticker* s mopsem v klobouku.

„To má znamenat, že jsi dorazila?"

„Přesně tak," řekne Antonie.

„Aspoň něco, protože já teda už ničemu nerozumím."

Antonie neodpovídá. Chvíli se přehrabuje v tašce, z níž nakonec vytáhne balíček průsvitných plastových tyčinek a malou láhev vody. Polovinu obsahu láhve vylije na prkna a tekutina mezi nimi stéká do řeky pod nimi. Pak vezme jednu z průsvitných tyčinek a ohne ji mezi prsty. Ozve se tiché lupnutí, když se uvnitř rozbije skleněná kapsle a uvolní peroxid vodíku. Po smíchání s difenyl-oxalátem tyčinka začne svítit intenzivní oranžovou barvou.

Ta ženská sem přišla vyšetřovat vraždu, nebo tu je nějaká rave party? ptá se Jon.

„Přibližný věk oběti?"

„To mi Aguadová neřekla. Začal jsem…"

Antonie znovu zvedne prst. Dráždí ho to.

Jon patří k lidem, kteří když se rozčílí, přejdou do protiútoku. Preventivně. Pro zábavu. Protože se mu kurva chce. Ale Antonie se dnes večer chová podivně. A laťka podivnosti – *divnomíra*, jak tomu Jon říká – je u Antonie Scottové hodně vysoko.

Antonie vloží světelnou tyčinku do poloprázdné láhve. Zavře víčko a vstane. Na okamžik zaváhá, nasaje vzduch a naslouchá větru. Když vánek na chvíli ustane, hodí láhev do vody

a sleduje, jak oranžová záře pluje po řece. Několikrát zamrká, jako clona fotoaparátu.

To už u ní Jon viděl. Ví, že si Antonie v hlavě vytváří obraz. A teď také chápe, proč házela láhve do vody z různých míst.

„Nenapadlo tě něco ekologičtějšího?"

Antonie, s pohledem upřeným před sebe, ho ignoruje.

Proud se uprostřed vzdálenosti, která je dělí od ostrůvku, prudce stočí, jako by chtěl láhev odnést k severnímu břehu. Nakonec však malý kousek plastu uvázne mezi rákosím.

„Potvrzeno, doktorko. Shodili ji z mostu. Proud se v polovině cesty stáčí. Závaží, které jí přivázali k noze, nestačilo, aby ji udrželo pod vodou. Jak se tělo vlivem plynů nafukovalo a získávalo vztlak, táhlo závaží po dně, až se zaklínilo na ostrůvku."

Na chvíli se odmlčí a pak dodá:

„Myslím, že byste sem měla přijít s luminolem. A požádejte Mentora, aby vypnul světla na mostě, pokud by byl tak laskavý."

Antonie si zastrčí vlasy za ucho – černé a zplihlé, přibližně po ramena – a odhalí bezdrátová sluchátka AirPods. Na jedno z nich dvakrát poklepe špičkou ukazováčku, aby ukončila hovor, a pak se otočí k Jonovi.

„Tak proto mě ani jedna z vás neposlouchala," protestuje inspektor uraženě. „Mohlas mi alespoň říct, že telefonujete. Skoro mi tam umrzly koule, když jsem se snažil vytáhnout tu tvou mrtvolu z vody."

Antonie překvapeně zvedne obočí.

„Mentor mi řekl, že ten kanál byl místem úniku radioaktivního odpadu," objasní Jon a ukáže před sebe.

„To je naprostá lež," řekne Antonie.

„Ještěže tak," oddechne si Jon.

„Kanál, ze kterého unikl radioaktivní odpad, je támhleten," řekne Antonie a ukáže na jiný odtok, který je ještě blíž místu, kde se Jon potopil.

Jon si znovu povzdechne. Tentokrát je to jiný povzdech.

„Takže sbohem, moje plodnosti."

„Nepřeháněj. Množství, které jsi absorboval, odpovídá sedmi nebo osmi rentgenům. Tvoje sperma je v pořádku. Navíc jsem měla za to, že nechceš mít děti."

„Rád si nechávám otevřené možnosti."

„Děti nepřinášejí nic než utrpení."

V tu chvíli zhasnou světla na mostě a najednou jsou z nich dvě postavičky ve tmě. Jedna, mohutná, se neklidně vrtí. Druhá, drobná, vytáhne z kapsy mobil a zapne baterku.

„Vidím, že návštěva tvého syna dopadla dobře," poznamená Jon a také vyndá z kapsy baterku. Opravdovou. „Co hledáme?"

„Skvrny od krve. Zejména na kovových okrajích."

V některých případech je paradoxně snazší vidět skvrny od krve ve tmě. Velmi pomáhá luminol, zázračná látka, která se rozpráší na místo činu a pod ultrafialovým světlem rozzáří krev a další organické materiály. Pokud není luminol k dispozici, může stará krev nabývat nejrůznějších odstínů od hnědé až po černou, podle povrchu, na který dopadla, doby, která uplynula, a míry oxidace, které byla vystavena. V těchto případech Antonie a Jon raději pracují ve tmě a soustředí se pouze na malý kruh světla před sebou, který postupně a důkladně pročesávají.

Vidět méně, aby se vidělo více.

„Proč jsi nešla dolů? Čekali jsme na tebe," vyčte jí Jon a pokračuje v prohledávání okolí baterkou. Snaží se pochopit Antoniino chování. Což nikdy není snadné.

„Neumím plavat."

„Je tam osmdesát centimetrů vody. Dokonce i ty dosáhneš na dno."

„Ale je to dost na to, aby se člověk utopil. Dokonce i ty jsi tam spadl."

Jon sevře rty. Přál by si, aby Červená královna neviděla, jak její panoš, muž, který ji má chránit, spadl na zadek. Také by si přál být doma a jíst dršťky po baskicku. A aby se ten

dvacetiletý kluk, se kterým flirtoval na Grindru, konečně rozhodl, že se s ním sejde. A ještě světový mír.

Jak říká *amatxo*, Jonova máma, je třeba držet hubu a krok.

A to je přesně to, co musí člověk dělat s Antonií. Držet s ní krok, i když hudbu slyší jen ona.

„Obvykle se nedržíš tak daleko od místa činu."

„Někdy je lepší mít větší perspektivu," odpoví Antonie.

Inspektor Gutiérrez koutkem oka zachytí příznaky u své kolegyně, příznaky toho, že její mozek pracuje rychleji, než je vhodné. Za ony dlouhé měsíce se naučil číst z jejího zvláštního napětí v ramenou a krku. Z přerývaného dechu. Z hlasu o oktávu výš. Z prstů, které se rozevírají a svírají, aniž by si toho všimla.

Jon sáhne do kapsy saka, kde nahmatá známý čtvercový tvar krabičky s pilulkami. Ale nevytáhne ji. Místo toho se skloní a pomalu pokračuje v prozkoumávání zábradlí. Centimetr po centimetru.

Ne.

Ne, dokud o to nepožádá sama.

Nemá čas o tom přemýšlet, protože na okraji zábradlí něco našel. Hnědou, zaschlou skvrnu.

„Podívej se sem."

Antonie se otočí a přistoupí k němu. Teď jsou oba přikrčení pod zábradlím a dívají se nahoru.

„Tohle tu hledáš?" zeptá se Jon.

Antonie několikrát zamrká. Další signál, který se Jon naučil číst. Jako když slyšíte bzučení pevného disku notebooku, zatímco čtecí hlava hledá informace.

„Mohlo by to být ono. Skvrna odpovídá tomu, že vrah oběť shodil odtud."

Po mostě přichází Aguadová s nástroji potřebnými k pokračování vyšetřování. Oba vstanou, aby jí udělali místo, a zhasnou baterky.

„Nechceš se do toho zaplést, že? O to jde."

Antonie v temnotě přikývne.

„Nechci ji vidět. Nechci, pokud to není ona."

Jon z vlastní zkušenosti ví, že vyčítavý pohled mrtvých z člověka někdy vymámí sliby, které nelze splnit. Antonie jeden takový slib dala před sedmi měsíci vykrvácenému teenagerovi v opuštěném sídle. Slib, který byl v rozporu s tím, co slíbila Marcosovi, svému manželovi, že už nikdy neudělá nic, co by je ohrozilo. Oba sliby porušila.

„Já taky vím, jaké to je dívat se jim do očí, krásko. Ale v tomhle případě ses nemusela obávat. Sežraly je ryby."

„Nechápu, jak by mi to mělo ulevit," řekne Antonie, pro kterou je sarkasmus jako kulky pro Supermana. „Absence očních bulv snižuje šance na identifikaci."

Jon váhá s odpovědí. Protože to, co mu Mentor nařídil, aby Antonii řekl, se jí rozhodně nebude líbit.

LOLA

NÁKUPNÍ CENTRUM PARAÍSO, MARBELLA

Lola Morenová unikne smrti díky řadě náhod. První z nich je, že kočárek, na který se dívá ve výloze obchodu Prenatal, je tmavě modrý. Kdyby byl světlé barvy, ve skle by se neodrazila zbraň, kterou na ni namířil muž za jejími zády. Kdyby nebyla manželkou toho, kým je – a nevěděla, že vražda může být součástí jejího života –, je málo pravděpodobné, že by reagovala tak přiměřeně.

Místo toho, aby zůstala stát jako přikovaná, otočila se nebo čelila útočníkovi, se Lola vrhne na zem právě včas, aby první tři kulky z makarova roztříštily sklo a proměnily stříšku kočárku v cáry.

Unikla smrti… alespoň na chvíli. *Radost v chudých rodinách netrvá nikdy dlouho*, vždycky jí říkala matka. Lola Morenová, která nosí džíny od Balmaina, měkký kašmírový svetr a kabelku od Prady, není zrovna chudá.

Alespoň co se peněz týče.

Kolik jí však zbývá času, to už je jiná věc.

*

Třicet kilo skla z výlohy se zřítí na Lolu, která si zakryje šíji rukama a doufá, že o zbytek se postará Tole. Proto ho platí, a to velmi dobře.

(Lola na něj nepochybně něco křičí, ale není jí rozumět.)

Anatolij Oleg Pastušenko má dobrý plat. Tak dobrý, že si může dovolit být závislý na kávě ze Starbucks. Aby zůstal ve střehu. Problém je, že osmnáct lžiček cukru v každém Frappuccino Venti z něj udělalo pomalého a nepozorného páska. *Máš tlustý reflexy*, říká Jurij, který ve španělštině někdy velmi trefně zaměňuje slova.

Držet obrovský nápoj v ruce, kterou musíte vytáhnout pistoli, je pro bodyguarda další překážkou, a to zejména pokud v druhé ruce sleduje na mobilu, jak dopadl včerejší zápas Spartaku. I když pak obě věci odhodíte na zem seberychleji, ozbrojený vrah se k vám otočí dřív, než stačíte vytasit zbraň.

Toleho zasáhnou čtyři z pěti kulek.

Jedna do nohy, to když vrah poprvé stiskl spoušť, téměř bez míření. Ta bolela nejvíc.

Druhá a třetí kulka prorazily černou bundu a usídlily se v levé plíci a slezině, která praskla. Pro Toleho tak bude mnohem těžší dýchat a bojovat s infekcemi v posledních šesti vteřinách života. Tyto dva zásahy ho však vůbec nebolí. Adrenalin a bolest z první kulky je zcela přebíjí.

Mezi třetím a čtvrtým výstřelem protivníka se Tolemu podaří vytáhnout zbraň. Vystřelí jednou, ale kulka jen škrábne vraha na paži, a zabrání mu tak v přesném míření. Čtvrtá kulka se odrazí od nápisu na zdi a neškodně se kutálí dolů mezerou pod skleněným zábradlím do nižšího patra. Odtud se ozývají výkřiky a je slyšet, jak lidé zběsile prchají, když zaslechnou výstřely. Zítra ji tam nějaký znuděný uklízeč zamete spolu s ostatním smetím, aniž by si toho všiml.

Pátá kulka – ta, která ho zabila – vytvořila dokonalý otvor nad Toleho levým obočím, vyryla brázdu v jeho mozku

a ztrácela na síle, jak ji zpomalovala mozková hmota. Zastavila se, aniž by dosáhla temenní kosti.

Tole padne k zemi.

Lola přestane křičet v okamžiku, kdy uvidí, jak Toleho tvář dopadne na podlahu, do louže frapuccina, jen pár centimetrů od ní. Z jeho zakrvácených rtů se vynoří šarlatová bublina. Přátelský a loajální pohled jejího řidiče a bodyguarda, který už šest let každé ráno vídá v zrcátku, je nyní plný úžasu a nepochopení. Tole, mrtvý v sedmačtyřiceti letech, aniž by v životě dokázal něco významného či si splnil některý ze svých snů.

Taková myšlenka Lole teď samozřejmě hlavou neproběhne. Ani později, když bosá s krvácejícími chodidly přeběhne parkoviště u nákupního centra ve snaze přežít. Napadne ji až v noci, když se schoulí na záchodě, aby se vyplakala – přikrytá ukradenou bundou, třesoucí se strachem – a stejně to nedokáže.

Bublina na Toleho rtech praskne a pokropí Lolinu tvář miniaturními kapkami krve a slin. Právě to, víc než výstřely, víc než potřeba chránit své nenarozené dítě, spustí její akutní stresovou reakci. Ta bublina, která praskla s Toleho posledním výdechem.

Když Lolu u východu z drahých restaurací a módních obchodů potkají závistivé ženy, vzájemně se potají šťouchají lokty. Pošťuchování, které chce říct „ženská na okrasu“, pokud probíhá mezi Španělkami. „Trofejní manželka“, pokud mezi Angličankami nebo Ruskami.

Pravdou je, že Lola má více času než jiné třicátnice (i když podle Loly je jí stále „dvacet něco“), aby chodila do posilovny. A to jí život zachrání podruhé, když:

– Vystřihne parádní angličák: rukama se opře o zem, setřese ze sebe střepy a výbušným pohybem hýždí

a přední strany stehen vystřelí zpět na nohy (Zumba, středa od 11:00 do 11:45).
– Dokáže vertikálním skokem přeskočit Toleho tělo, aniž by ztratila rovnováhu (Body Balance, úterý od 12:15 do 13:00).
– Vrahovi zasadí dvojitý úder loktem do lícní kosti (Cardio Box, pondělí a pátek v 10:00, její oblíbené cvičení).

Čistě náhodou, a taky protože Lola trochu zakopne, dvojitý úder loktem zasáhne svůj cíl v obou případech, i když ne příliš silně. Lola je vysoká. Metr sedmdesát pět. Ale v životě ještě nikdy nedala pořádnou ránu pěstí a Cardio Box je dobrý leda tak pro to, aby si žena v domácnosti zpevnila zadek, ne k lámání lícních kostí. Vrah i přesto trochu zmateně couvne.

Lehce se mu přitom uvolní šátek, jenž mu zakrývá ústa.

Lole zabere sotva půl vteřiny, než ho pozná.

A pak celou vteřinu, než si uvědomí, že je v háji.

Tak to je průšvih, pomyslí si.

Když se náš mozek potýká s hrozbou, nadledvinky nám do krevního oběhu okamžitě vypustí katecholaminy, které nám dodají energii k boji nebo k útěku. Lola už bojovala – ty dva slabé údery loktem byly ubohým výsledkem. Teď jí strach velí utéct.

Jak se zvedne ze země, ztratí jeden ze sandálů Miu Miu. Když se vyděšeně otočí, uklouzne na roztříštěném skle a spadne tváří na zem. V Marbelle tomu říkají „natlouct si močák". Druhý sandál ztratí, když se snaží znovu postavit, a střepy se jí zabodnou do bosých nohou. Na bolest nehledí, protože se příliš bojí, že by jí podlehla, a znovu se zvedne, čímž svému vrahovi nabídne dokonalý terč, zatímco se snaží dostat k nouzovému východu na konci chodby.

Vrah, který se již vzpamatoval z obou ran do obličeje, zvedá pistoli a mačká spoušť. Růžový svetr je z takové blízkosti

snadným terčem, ale aby pistole vystřelila, musí mít v zásobníku náboje. Do toho v makarovu se jich vejde jen osm. Tři zasáhly sklo, čtyři Toleho tělo a jeden zmizel ve spodním patře. Očekávané *bum, bum, bum* se tak změnilo v neškodné *cvak, cvak, cvak*. Vrah zakleje – je zvyklý na jiné zbraně s více náboji – a sáhne do bundy pro druhý zásobník, který nikdy neměl v úmyslu použít. Zápasí se závěrem pistole a nakonec se mu podaří vložit nový zásobník, ale nemá čas vystřelit na stále se vzdalující růžový svetr, protože vtom se mu za zády ozve:

„Ruce vzhůru!“

Vrah zvedne obočí. Určitě mu právě běží hlavou: *Vážně? Ruce vzhůru? To jako vážně?* Otočí se. Z klenotnictví Chocrón vyběhl člen ostrahy – s revolverem v ruce, knírkem nad horním rtem a pivním pupkem – a míří na něj.

Vrah mu nedává šanci. Dvě rány do hrudi, jedna do hlavy. Zbývá mu ještě pět kulek. Otočí se zpátky za Lolou, než strážný dopadne na kolena. Vystřelí, ale čtvrtá kulka zasáhne pouze rám nouzových dveří, které se za Lolou právě zavřely a utlumily vrahův zoufalý výkřik.

Ale kdepak, Lola ještě není v bezpečí.

Ani zdaleka.

4

VIDEOHOVOR

Antonie má náladu pod psa, což babička Scottová okamžitě pozná.

„Máš náladu pod psa, holčičko. Poznám to," řekne.

Stojí v kuchyni a maže si toast máslem a marmeládou před kamerou svého iPadu. Marmeláda z lesních plodů, domácí a plná cukru, vypadá, jako by vytékala přímo z obrazovky. Antonie se jí zdráhá připomenout, že by neměla jíst cukr ani tuky. Babička Scottová by jí zase připomněla svůj věk. Devadesát tři, příští měsíc devadesát čtyři. A je zdravá jako řípa.

Ne, Antonie o toastech pomlčí. Dávno na kontrolu babiččiny hladiny cukru a cholesterolu rezignovala. Ve skutečnosti ji štve, že zatímco stará dáma se může cpát, čím chce, ona musí počítat každou kalorii. Ačkoliv hradba její anosmie propouští jen velmi sladké chutě, sladkosti jsou pro ni tabu.

Kummerspeck.

V němčině to znamená doslova „smuteční špek". Váha, kterou přiberete, když jste nešťastní.

Od té doby, co se před sedmi měsíci vrátila do práce, se snaží se sebou něco dělat. Vyrovnat se s třemi lety přejídání průmyslově zpracovanými blafy. Třeba podobný toast by se jí okamžitě uložil v zadních partiích.

Takže je ve své kuchyni v půdním bytě v Lavapiés a ke snídani má jen kapslovou kávu. Umírá závistí.

„Tahle noc nebyla nic moc," odpoví stručně.

Babička přimhouří oči a přiblíží se k obrazovce. Právě si něco uvědomila.

„Ty mi voláš z domu?"

Antonie položí iPad na stůl, aby mohla schovat tvář do dlaní.

„Přišla jsem se sem vyspat. Nemělo cenu jít do nemocnice tak pozdě."

Neřekne jí, že už je to čtvrtá noc, co spí doma. Že s Marcosem tráví čím dál tím méně času.

Neřekne jí, že si koupila nafukovací matraci, kterou každý večer nafoukne a každé ráno zase sbalí. Že ji schovává do skříně, aby se sluneční světlo nestalo svědkem její hanby.

Neřekne jí, že je pro ni čím dál těžší podívat se na svého manžela, vzít ho za ruku a usnout vedle něj. Že jeho postava, stále vyčerpanější a schoulenější, s kůží stále drsnější a chladnější, pro ni představuje nesnesitelné obvinění. Že soucit, který k Marcosovi dříve cítila, pocit viny a lítost, se proměnily v zášť.

Soucit s neštěstím druhých má své meze. Jakmile je překročíte, začnete mít pocit, že jejich neštěstí je projevem zla, jehož obětí jste vy.

Ani to však neřekne. Antonie Scottová je možná nejchytřejší člověk na planetě. To jí ale nedává moudrost, aby věděla, co má dělat, ani sílu, aby tomu dokázala čelit.

Antonie mlčí, ale babička nic slyšet nepotřebuje.

Babička ví.

„Včera přišel plynař na roční kontrolu. Fešný mladík."

Jen babička Scottová dokáže anglickému výrazu *nice ol' chap* vtisknout lascivní podtón, a to i s umělými zuby.

„Proboha, babi, vždyť je o čtyřicet let mladší…"

„Jen o třicet osm, holka. Ale kdybys viděla, jaké má svaly," řekne a zakousne se do toastu. „A je to vdovec, chudák. Možná ho někdy pozvu na večeři a upeču mu jehněčí na mátě."

Babička Scottová je přesvědčena, že její jehněčí na mátě má neodolatelné afrodiziakální účinky. Antonii to nepohorší, neboť dobře ví, že babička bude flirtovat i s hrobníkem, zatímco bude sypat zem na její rakev.

„Takže, kde jsme to skončily…," pokračuje babička.

„Dobře vím, kam jsi tím mířila," přeruší ji Antonie. „Já ale v životě žádného chlapa nepotřebuju."

„To jsou hovadiny. Podívej, co teď čtu. Moc zajímavý test."

Babička zvedne časopis. Antonie přečte devět z dvanácti písmen v záhlaví. Jsou napsána fontem Franklin Gothic a v decentní fuchsiové barvě. Zbytek písmen zakrývá čelo blondýnky. Antonie nechápe, jak se může tak usmívat, když si právě kouše palec.

„Nastal čas najít si chlapa? Odhalte svého budoucího partnera v padesáti otázkách."

„Chceš mě rozpitvávat tímhle primitivním nástrojem?"

„Nehraj si na zajímavou, holka. Podívej, otázka číslo tři…"

Antonie ji nechá chvíli mluvit, až babička zjistí, že ji neposlouchá.

„No dobře, tak nic. Co je s tebou?"

Až nyní se Antonie odhodlá a všechno jí vyklopí.

Mluví o svém problému s komunikací s Jorgem. O tom, jak nesnesitelné je pro ni to, jak se na ni její syn dívá – s ne zcela plnou důvěrou, jako by to bylo něco, čemu Antonie úplně nerozumí, něco, na co ani jeden z nich není zvyklý.

Babička přikývne a nic neřekne.

Antonie vypráví, jak se cítí ohledně svého manžela, který leží v kómatu. Mluví dost vyhýbavě. Je skutečnou přebornicí

v lhaní sama sobě a naprostým zelenáčem ve vyjadřování reality.

Babička přikývne a nic neřekne.

Antonie se naštve.

„Deset minut tu mluvím sama se sebou."

„Deset minut se tu jen lituješ. Nevychovala jsem tě, abys byla ufňukaná hlupačka. U mě soucit nenajdeš, holka. Jestli se chceš vyplakat, musíš za Jonem. A jemu alespoň platí za to, že ti půjčuje své mohutné svalnaté rameno."

„Už dost," řekne Antonie, když se vzpamatuje z prudkosti babiččina útoku, která svou obvyklou upřímnost obalila brusným papírem a udeřila slovy jako kladivem. „S Jonem to taky není zrovna růžové. Nedá se říct, že by mě před Mentorem nějak zvlášť bránil. Třeba včera v noci…"

„Božíčku, ty jsi tak tvrdohlavá," skočí jí babička do řeči. „Dobře mě teď poslouchej, Antonie Scottová. Na všechny tvé problémy, opravdu na všechny, je jen jedno řešení. Nech to být."

Antonie překvapeně zamrká. Stařenka však pokračuje.

„Před lety jsi udělala chybu. Marcos zemřel kvůli tobě."

„On přece není mrtvý, babi."

„Obě víme, co stojí v lékařských zprávách. Obě víme, že ho tu držíš jen proto, že si nechceš přiznat svou chybu. Ale tvůj manžel už není mezi námi. Zlomilo tě to, protože sis to nechtěla připustit. Ochromila tě pýcha, a to tě s Jorgem odcizilo a donutilo tvého otce, aby ti ho vzal."

Babička se odmlčí a napije se ze sklenice na stole. Vypadá to jako rybízový džus, ale jak je u babičky zvykem, určitě je to nějaká lepší šťáva. Taková, co zraje v dubových sudech.

„Protože jsi s ním nebyla od narození, nenaučila ses, jak fungovat jako matka. Zejména tu nejdůležitější lekci. Nikdy nebudeme perfektní, holka. Ať uděláš cokoliv, vždycky je riziko, že se zmýlíš. A až vyroste, bude tě obviňovat ze všech svých problémů a nedostatků. Tak to prostě je. Takoví jsme."

Antonie tuto poslední část chápe velmi dobře. Koneckonců, sama svého otce obviňuje z mnoha věcí.

„Takhle na rovinu mi to říkáš, vážně?“

„Dokud si nedovolíš udělat chybu, budeš si dál myslet, že jsi špatná matka. Že jsi zklamala svého manžela. Že jsi špatná vyšetřovatelka, protože nedokážeš najít někoho, ke komu se dosud nikdo nedostal. Zůstaneš dál zaseknutá a vyděšená k smrti. Tím pádem bude tvým jediným útočištěm izolace a samota. Nech to být.“

Antonii trvá několik vteřin, než si vzpomene, kde už tu větu slyšela, až si vybaví, na jaký film se chtěl Jorge poprvé podívat, když jí sociálka dovolila, aby ho mohla opět navštívit. Nesrozumitelný film o mluvících sněhulácích a princezně, která se ne a ne vyoutovat. Dvě hodiny jejího života, které už nikdy nezíská zpět.

„To jsi právě citovala Elsu, babi?“

„To si piš,“ řekne babička hrdě a zvedne sklenici, která rozhodně neobsahuje rybízový džus.

Antonie znechuceně vydechne a pocuchá si ofinu. Vlasy, které běžně nosí po ramena, už jí sahají k lopatkám a volají po ostříhání. Ani na to si nenašla čas.

„Nemyslím, že by sis měla děla starosti s mou posedlostí. Mám jen pár hodin, než Aguadová vydá oficiální zprávu a potvrdí Mentorovi to, co všichni víme. Že mrtvola z Manzanaresu není Sandra Fajardo.“

„Ještě ani neznáte její jméno, že?“

Pořád ještě slyší Sandru v temném tunelu. Tu větu, kterou stále nedokáže rozluštit.

Ty, která si všechno pamatuješ? Copak už nevíš, komu jsi ublížila? Jaké následky zanechal tvůj boj se zlem?

„Nemáme nic, babi. Všechno kolem Ezechielova případu bylo falešné. Složité náboženské rituály, ten komplikovaný *modus operandi*… všechno lži, kouřová clona. A pořád nechápu proč. Vím jen, že to má něco společného s Whitem.“

Babička se znovu napije a nasadí svůj blažený úsměv, úsměv jako z reklamy na bonbóny. Ani trochu nelituje, že se Antonie musí vzdát svého cíle.

„Ten muž je šílenec, Antonie."

Ne, babi, to není. Je mnohem víc. Proč to nikdo nevidí? pomyslí si Antonie.

Ale neodpoví.

Touží videohovor ukončit.

Touží se vrátit do obýváku a sednout si s překříženýma nohama, aby měla své tři minuty. Nikdy je nepotřebovala tolik jako právě teď.

„Už víš, co dalšího ti teď Mentor zadá?"

„Nemám nejmenší tušení," řekne Antonie a zavrtí hlavou. „Jakoukoliv hloupost."

„No tak se trochu usměj, holka. Uvidíš, že nakonec si to ještě užiješ."

LOLA

Lola běží po schodech dolů a opakuje si životně důležitou informaci.

Vždycky jsou dva, vždycky jsou dva, když po někom jdou, vždycky jsou dva.

Záblesk paměti, zachycený mimoděk v obývacím pokoji jejího domu, zatímco jednou rukou servíruje bliny s úhořem a džbány kyselu a druhou utírá kuchyňskou linku. Rozhovory nabírají na intenzitě, jak noc postupuje a hlasy přehlušují nonstop puštěný Pervyj Kanal, naladěný přes satelitní anténu na střeše vily. Nebezpeční a ukecaní chlapi se před ní chvástají, jako by v místnosti vůbec nebyla. Jurijova pichnička. Co prý skoro neumí rusky. Takže co na tom záleží, co všechno slyší.

Pravda je, že aktivně ruštinu moc neovládá, i když se ji učí už šest let, ale rozumí téměř všemu. Alespoň dost na to, aby dokonale pochopila jednoho z kamarádů – nebo společníků, protože to je v případě Jurije totéž –, když popisoval způsob

jednání nájemných vrahů, aniž by tušila, že i ona bude jednou jejich cílem.

Venku čeká motorka nebo auto. Veřejné místo, prásk, prásk. Pak pistolník běží k vozidlu, které čeká venku, zatímco ten na motorce hlídá a kryje únikové cesty. Potom vrum, vrum, zrychlení a da svidaňja. A já nic, já muzikant. Tu poslední větu řekl španělsky, Rusové totiž milují španělská rčení.

Lola, která zná ono nákupní centrum jako své boty, ví, co by udělala. Nechala by auto s nastartovaným motorem na parkovišti a vyběhla by ven nouzovým východem.

To znamená, že teď utíká špatným směrem.

Hluk o dvě patra výš jí to potvrzuje. Vrah ji sleduje. Aby si byla jistá, nakloní se Lola do prostoru schodiště. Výstřel ji mine jen o pár centimetrů. Rána ji ohluší a v nepříjemné ozvěně se rozléhá betonovými stěnami.

Lola se proklíná a pokračuje v běhu dolů. Schody ubývají, stejně jako další možnosti a prostor. Schodiště končí u nouzových dveří, jež vedou do zadní části nákupního centra.

A na parkoviště.

Za sebou slyší kroky vraha, který se řítí dolů. Není čas ztrácet čas. Lola se opře do dveří a tam je, deset metrů před ní, napříč přes vozovku.

Auto s nastartovaným motorem.

Lola se nezastaví, aby zjistila, kdo řídí – protože to už ví –, jen utíká a vrhá se mezi zaparkovaná auta. Tak brzy dopoledne jich není moc – špička je v poledne, kdy sem podnikají výpravy turisté lační oběda, kteří pak zavaří kreditku v obchodech jako Gucci nebo Valentino. Lola se proto musí skrčit, proběhnout mezi vozy a snažit se za nimi schovat. Matně si uvědomuje, že její bosé nohy zanechávají na asfaltu krvavé stopy.

Za ní se ozve zvuk otevíraných dveří. Lola, skrčená za zbrusu novým priusem, začíná být v pasti. Další auto je o tři místa dál.

Spustí se déšť. Leje jako z konve.

Lola je ochromená, třese se strachem a neví, co má dělat, když se zadní okénko priusu rozletí na tisíc kusů. Lola vykřikne hrůzou a vrhne se na zem. Vraha nevidí, nemůže utéct k dalšímu autu, neboť je příliš daleko. Jedinou cestou je prolézt pod priusem. Plazí se po rukou a cítí na nich a na loktech – skrz svetr za dvanáct set eur – lepkavou texturu motorového oleje.

Z auta unikají tekutiny.

Z Loly též.

Rány na nohou silně krvácejí a ráno se nestihla nasnídat. Po koupi kočárku si chtěla zajít na kávu. Říká se, že tak brzy to přináší smůlu. Lola je teprve ve třetím měsíci těhotenství. Ve volném oblečení to na ní téměř není vidět. Ale ona se na to dítě tak těší. A je tak strašně nedočkavá.

Tak brzy to přináší smůlu.

Lola začíná pociťovat závratě a má rozmazané vidění. V pažích jí ubývají síly, podlaha si ji přitahuje svou mocnou silou, slibuje jí klid a mír.

Ne, sakra, teď nesmím omdlít.

Něco v ní však oceňuje i představu omdlít a nechat se zastřelit, aniž by byla při vědomí. Všechno se ponoří do tmy. *A šmytec*. Snadné, bezbolestné.

Ne.

Zvedá se. Olej smíchaný s deštěm zanechal na její tváři duhovou a kluzkou skvrnu, která jí stéká do otevřených úst. Chutná sladce.

Příjemné to ale není.

Odplivne si.

Vzepře se a plazí se dál mezi auty. Na poslední chvíli se stihne schovat pod to nejbližší. Před autem jsou boty. Masivní černé boty. Jedna z nich je potřísněná krví.

Špička pravé nohy je nyní jen pár centimetrů od jejího obličeje.

Pokud se ještě trochu pohnu, dostane mě.

Pokud se skloní, dostane mě.

Někdo tu pro Lolu pláče, smutně a tiše. Samozřejmě je to ona sama. Nevydává žádný zvuk, téměř se nehýbe, ale truchlivě pláče nad strašnou nespravedlností, že musí zemřít takovým způsobem, špinavá, uvězněná pod autem, a sama.

Pak zazní siréna. Ne zdaleka, jako ve filmech, ale velmi blízko a velmi hlasitě. Musí být hned ve vedlejším bloku.

Boty se vzdalují.

Prásknou dveře, motor auta zařve a jeho hluk postupně mizí v dálce.

Lola se znovu sesune na zem – jen na chvilku, protože se nemůže zastavit, nebezpečí ještě neskončilo – a dál pláče.

Nepřestává plakat, ani když jí v kapse džínů zavibruje mobil.

Už si ani nepamatovala, že ho má.

Je to zpráva od Jurije.

Jdou si pro mě. Víš, co máš dělat.

Ty idiote. Ty debile, ty pitomče, pomyslí si Lola. Kdyby teď její manžel stál před ní, vyrvala by mu jeden po druhém všechny vlasy, které si nechal nedávno nastřelit v Turecku.

To mě jako varuješ teď? Teď???

5

SPĚCH

Co je na Bilbau dobré a co špatné?

Špatné na Bilbau je, že tam nejsou místa jako Attack. Kde si za pár hodin flámování člověk může ulevit od napětí a bolesti v genitáliích a dopřát si trochu *cruisingu*.

Dobré na Bilbau je, že tam nejsou místa jako Attack, odkud Jon odchází s pocitem prázdnoty a mnohem větší osamělosti, než když tam vešel.

Ale ulevil jsem si od napětí, to se musí nechat.

On však chce, aby mu odpověděl ten kluk z Grindru, ačkoliv po pár chatech vše nasvědčuje tomu, že se po něm slehla zem. Přitom vypadal mile. A inspektor Gutiérrez, který je sériový monogamista, si nechce jen tak nahodile dvakrát týdně v slzách zašpásovat. Chce civilizovanou lásku, ale nemůže ji najít.

Jon si při odchodu zapne sako, vlasy má ještě mokré ze sauny. Kabát si nebere, protože je jen šest minut chůze od domu. Vesmír člověka staví vedle pokušení a tak.

S nezdolným optimismem jako vždy Jon zapne telefon. V Attacku musíte mobily nechat v šatně spolu se vším ostatním. Z pochopitelných důvodů. Snad bude mít štěstí a na displeji se objeví zpráva od onoho mladíka.

Kdepak: pět zmeškaných hovorů od Mentora.

Šest, včetně toho, který právě vyzvání.

„Jsou skoro dvě hodiny ráno," upozorní ho Jon, když telefon zvedne.

„Doufám, že jste připravil Scottovou, jak jsem vás požádal."

„Takže už máte zprávu od Aguadové…," povzdechne si Jon.

„Jak jsme se obávali. Ta ženská není Sandra Fajardo, takže vás z toho případu stahuju."

„A to nemohlo počkat do zítra?"

„Ne, protože se objevilo něco velmi důležitého. Potřebuji, abyste jeli do Marbelly."

„Tak jo, zítra brzy…"

„Hned teď, inspektore. Věřte mi, je to extrémně naléhavé. A velmi, velmi důležité. Najděte Scottovou a vyrazte. Podrobnosti vám sdělím po cestě."

Jon otevře ústa dokořán. Nebo možná zívne, těžko říct, občas je složité poznat rozdíl. Už dvě noci po sobě chodí spát až nad ránem. Včera lovil mrtvoly. Dneska se zabýval svými teplouškými zálibami. A člověk už není nejmladší. Takže mu ten rozkaz nepřichází nijak vhod.

„To je šest hodin jízdy…"

„S autem, které vám platím, se to dá stihnout i za čtyři, když na to trochu šlápnete. Ale dávejte pozor."

„Právě jste mi nařídil, abych na to šlápl a zároveň byl opatrný?"

„To se navzájem nevylučuje."

„Padám únavou."

„Pokud potřebujete chemickou vzpruhu, v přihrádce u spolujezdce najdete, co jen hrdlo ráčí."